

цювати в сфері протидії та запобігання корупції. На мою думку, створення НАБУ є виправданим та правильним кроком із боку влади, але ж, це орган, який вимагає постійних доповнень та вирішення актуальних проблем його функціонування.

1. Юридичний словник. – М.: Инфарм, 1998. – 153 с. (дата звернення: 15.05.2021).
2. Організація Об'єднаних Націй проти корупції: Конвенція від 31.10.2003. Верховна Рада України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16 (дата звернення: 15.05.2021).
3. Про Національне антикорупційне бюро України: Закон України від 14.10.2014. №1698-VII. Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1698-18> (дата звернення: 15.05.2021).
4. О. Скомаров: Принципи діяльності Національного антикорупційного бюро України. Науковий часопис Національної академії прокуратури України. – 2016. URL: <http://www.chasopysnapu.gp.gov.ua/ua/pdf/> (дата звернення: 15.05.2021).
5. А.О. Рознатовський: Особливості адміністративно-правового статусу Національного антикорупційного бюро України, проблеми діяльності та перспективи розвитку. Науковий часопис Національної академії внутрішніх справ. – 2017. URL: https://www.naiu.kiev.ua/files/naukova-diyalnist/naukovi-zahodi/zbirniki/2017/seminar_01_2017.pdf#page=125 (дата звернення: 15.05.2021).
6. Стаття: Позиція МВФ: НАБУ потрібно створити всі умови для безперешкодної роботи. 15.02.2018. URL: <https://nabu.gov.ua/novyny/prozysiya-mvf-nabu-potribno-stvoryty-vsi-umovy-dlya-bezpereshkodnoyi-roboty> (дата звернення: 15.05.2021).

Аксьонов Є.М., курсант
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Юніна М.П., к.ю.н., доц.
доцент кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПОРІВНЯННЯ ЗАХИСТУ СЕРВІТУТНИХ ПРАВ У РИМСЬКОМУ ТА СУЧАСНОМУ ПРАВІ

Місцем зародження права сервітуту, в тому числі й способів його захисту, прийнято вважати римське приватне право. Перші правові засоби щодо усунення порушення права сервітуту були розроблені саме римськими юристами. Так, серед засобів захисту прав сервітуту виокремились: захист за допомогою речового позову, віндикація сервітуту, який згодом отримав відокремлене найменування як конфессорний позов.[3] Сервітуарій мав можливість захищати свої права як від наявних порушень прав, так й від можливих

посягань на них у майбутньому. Для цього він міг вимагати як повернення втраченого сервітуту, так і припинення незаконних дій з боку сторонніх осіб, що порушують його суб'єктивне право. За правом Юстиніана, позови які впливали з такого права, подавались проти всякого, хто заважав уповноваженій особі здійснювати свої права, незалежно від того, мав чи ні порушник права стосовно речі [2].

Конфессорний позов мав двоякий прояв. З однієї сторони, він був спрямований на усунення претензій з боку сторонніх осіб, що носили юридичний характер. З другої, він повинен був усунути наявні перешкоди стосовно користування сервітуарія належним йому сервітутом. Проте при фактичному позбавленні володіння на земельний сервітут, конфессорний позов не застосовувався. [4]

Неоднозначність в розумінні способів захисту сервітуту за умови тлумачення даного права як виключно речового породжує питання та сумніви стосовно того, якими засобами його захищати – зобов'язально-правовими чи речово-правовими. Якщо слідувати канонічній традиції і шукати способи захисту сервітутних прав серед речових позовів, то рішення даного питання криється не в безпосередньому захисті самого сервітутного права, а з огляду на його забезпечувальну функцію, - в захисті права власності пануючої ділянки. [4] Інакше кажучи, сервітуарій може вільно подавати негативні позови до будь-якої особи, чи навіть самому співвласнику, проте не через те що він є сервітуарієм, а через те, що він є власником пануючого майна. Тому у чистому його вигляді, незважаючи на обслуговуюче його право власності, сервітут не може запустити речово-правовий механізм захисту.

Окрім речових, уповноважений суб'єкт має право використовувати й зобов'язальні засоби захисту сервітуту, визначених чинним законодавством України. Зобов'язально-правові засоби захисту прав сервітуарія застосовується у випадках, коли підставою є договір [1].

Сучасне законодавство України у цивільному праві встановило специфіку конструкції сервітуту таким чином, що необхідність застосування засобів захисту виявляється у майбутнього сервітуарія ще на стадії його встановлення. В українському законодавстві як засіб захисту використовується віндикаційний позов. У цьому питанні українське законодавство діє за традиціями римського та російського дореволюційного права.

Отже, розглянувши всі засоби захисту сервітутного права, можливо дійти висновку, що усі вони мають початок з класичного римського права та фактично збігаються з вітчизняними засобами захисту. Захист може здійснюватися як у вигляді речового, так й зобов'язального позову, це буде залежати від того, яке саме порушення даного права відбулось.

1. Цивільний кодекс України URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>

2. Стаття «Земельные сервитуты: правовые основы, учет и налогообложение» URL: <https://ips.ligazakon.net/document/DG080364>

3. Стаття «Поняття сервітутів у праві Стародавнього Риму» URL:

<http://referatss.com.ua/work/ponjattja-servitutiv-u-pravi-starodavnogo-rimu/#:~:text>

4. Електронна стаття «Захист сервітутних прав: досвід римського права та сучасний стан»
Філонова Ю.М. URL:
https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/14992/1/FILONOVA_265-268.pdf

Аксьонов Є.М., курсант
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Токар А. О.,
викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДРОЗДІЛІВ ПРЕВЕНТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ ЩОДО ЗАПОБІГАННЯ ПРАВОПОРУШЕННЯ У СФЕРІ ОБІГУ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ

Правопорушення у сфері обігу вогнепальної зброї в даний момент є дуже розповсюдженими. Підрозділи превентивної діяльності Національної поліції здійснюють функцію запобігання таким правопорушенням. Зараз дуже гостро стоїть питання обігу нелегальної вогнепальної зброї в Україні через те, що правопорушення у цій сфері становлять високу суспільну небезпеку та в подальшому можуть впливати на збільшення рівня кримінальної протиправності в регіонах України. Вогнепальна зброя «на руках» в Україні чи не найактуальніша проблема зараз для підрозділів Національної поліції. Українська громадська організація «Центр вивчення безпеки» наприкінці лютого 2020 р. вказала результати моніторингових звітів Національної поліції, повідомлень ЗМІ про порушення правопорядку з використанням нелегальної вогнепальної зброї. Зі слів керівника цієї організації, Вадима Черниша, лише за період з вересня до грудня 2019 року трапилося 548 випадків продажу, використання або зберігання незаконної зброї. Це пов'язують перш за все із тим, що в зоні АТО (антитерористичної операції) знаходиться дуже багато неконтрольованої зброї, яку просто завозять у міста України з подальшим продажем або застосуванням, використанням [1]. Перше півріччя 2018 року мало по кількості 800 випадків умисних вбивств. За 2015 рік цей показник піднявся до 1400 випадків, а вже 2015 – 1900. Загалом, як зазначають експерти, на руках українців може перебувати понад 5 мільйонів одиниць зброї. Ця інформація психічно впливає на якість роботи поліцейських, вони розуміють, що зустріти правопорушника з вогнепальною зброєю можна досить часто, через